

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Ropnice. — Prezračenje in — čebeljak. — Bivanje čebele. — Čebelarstvo poročilo iz Ribniške okolice. — Poročilo iz okolice Prage na Češkem. — Čebelarstvo srednjega veka. — Družbena naznanila. — Listnica.

Ropnice.

Spomlad in v jeseni napravljajo ropnice čebelarju mnogokrat veliko skrbi in škode. Naj celi dan — tudi celi teden — pri čebeljaku ne stoji in naj ne bo v tej reči dobro izurjen, mu ropnice v kratkem ne le posamezne panje, ampak ves čebeljak lahko pokončajo. Zato je treba, da čebelar ropnice dobro pozna; da čebelar ropa ni sam kriv, ter ga vé zabraniti, in da vé kaj storiti, če ropanje vendar le nastane.

Ropnice niso kako posebno roparsko pleme čebel, kakor nekaj Bosnijaki, ampak so navadne delavne čebele, znabiti celó iz domačega čebeljaka. Res so nekako bolj črnkaste, to pa ne po svojem plemenu, ampak po svojem delu. Vsakemu tatovu se mudí, tako tudi tatinskim čebelam. Naglo za medom po celicah smukajo, ter se omažejo; medene potem druge domače oblizujejo, tudi dostikrat se zeló cukajo, preden do medú pridejo; tako nekaj sivih lasec zgubijo, nekaj zmočijo in umažejo, ter se črnkasta kožna barva pokaže. Tudi je le vraža, da nekteri lakomni čebelarji take „črne umetnije ali coprnije“ znajo, ter čebele na rop pošiljajo. Tako črno umetnijo vsaka čebela zna in naj bolj dobrodelnemu in človekoljubnemu čebelarju se lahko primeri, da njegove čebele ropnice postanejo, ter bližnjemu škodo delajo. Tudi to je napačna misel, da čebele zavoljo lakoti na rop gredó. Pes in druga štiri- in dvenogata žival pač zmika zaradi lakote, čebela pa ne. Lačna čebela je že oslABLJENA, naj bi taka reva prišla v drugi panj, bi bila naglo premagana ter bi svojo pregreho s smrtjo plačala. Saj pridejo močne in pogumne, še bodo dostikrat premagane, če zadenejo na panj z matico in sicer brez kake druge napake. Čebele, ki gredó na rop, so še pri moči; če imajo malo medú, bi se jim že znalo podtikati, da ropajo zaradi previdnosti in skrbi, da bi jim ne zmanjkalo; večí del pa gredó le močne, dostikrat naj močnejše

čebele na rop. Tù družega vzroka ne vemo, kakor prirojeni nagon, da čebela méd vzame, ker ga dobí, kakor — Bizmark denar. Znabiti nikjer bolj ne veljá prislovica: „Prilika stori tatu“, kakor rávno pri čebelah ropnica. Taka prilika je, če spomladi ali v jeseni pomanjkujе paše, če se čez dan pita ali spodrezuje; če solnce preveč pripeka, da méd daleč okoli diši, posebno če ima čebelar brezmatične panje.

V tem je že odgovor na vprašanje: Kaj naj čebelar stori, da ropa ne bo sam kriv in da že začetek zabrani. Naj bolj potrebno je paziti, da čebelar nima brezmatičnih panjev v čebelnjaku; tudi le slabi panjevi, če tudi matico imajo, so sploh nevarni. Naj pred in vselej se ropnice le brezmatičnih in slabih panjev lotijo in če jim tù porata, postanejo predrziše, da se tudi družih in naj močnejših lotijo. Do dobre paše, naj bodo žrelica primašene; po dnevi naj se nikoli ne pita. Koritica naj se zgodaj iz panjev vzamejo in ne puščajo na vrhu panjev ali sicer prosto v čebelnjaku. Se je méd pri pitanju razlil, je treba dobro pobrisati, še najboljše je izmiti; če se je to zgodilo zunej, naj se s prstjo pokrije. Če je v panju, kjer so čebele odmrle, še satovje, ga je naj boljši strani spraviti, ali saj žrelice dobro zamašiti. Po dnevi naj se v odprtem panju ne dela predolgo, ampak v kratkem, kar naj bolj je mogoče. Méd in vosek naj se po dnevi ne izrezuje, tudi panjevi z medom ne mažejo. Vse take in enake dela se morajo zvečer zgoditi. Kedar se čebelam z medom namazano orodje, voščine in druge reči oblizati dajejo, naj se to nikoli pri čebelnjaku ne zgodi, ampak saj kakih deset stopinj dalječ. Zadnjič je treba skrbeti, da poldanšnje vroče solnce ne bode v čebelnjak pripekalo, ker méd potem preveč diši, in čebele, ktere imajo boljši nos za medén duh, kakor človek, lahko privabi.

Pri vsej čebelarjevi skrbnosti in previdnosti se pa le še zgodi, da ropnice pridejo. Od začetka se to spozná, če posamezne čebele pred žrelicom se spretlavajo, se včasih vsedejo, pa spet plašne odletijo; zlasti se jim mudí, kedar kaka domača čebela iz panja pride. V zraku pred panjem dostikrat ferfolijo, ter kakor pravi ogleduhi vse opazujejo. Počasi se ena ali druga v panj priplazi, pa večí del naglo odleti, kakor bi gorelo za-njo. So domače čebele zunaj panja, ropnico primejo, popadajo večí del na tla, ter se kolejo, dokler se ropnica ne izmuzne, ali pa mrtva ne obleži. Tudi v panju sovražnika naglo spoznajo, napadejo, ter mrtvega iz panja vržejo. So pa napadi čedalje večí — dostikrat jih je cele trume pred žrelicom — tedaj zlasti brezmatične, slabe čebele obupajo, ter se več ne vstavljajo. Ropnice potem prosto ven in noter letajo, skoraj kakor bi bile tù doma, in nevednež dostikrat misli, da si je njegov panj dobro pomagal, ker tako pridno leta. Al pridno letanje kmalo poneha, ker tudi prejšnje domače z ropticami potegnajo, le sem ter tje ktera pride popaperkvat, če bi bilo še kaj vstalo. — Se je ropticam posrečilo, en panj premagati in oropati, se kmalo družega lotijo, potem tretjega, četrtega in če jih mrzlo vreme ali roka úmnega čebelarja ne vstavi, je dostikrat ves čebelnjak vničen. Tù je treba čebelarju dobro vedeti, kaj je storiti. Vse ropanje zabraniti se dostikrat ne dá, vendar pa zamore umen čebelar veliko storiti, in če ne more oteti vsakega panja, pa saj večo nesrečo od čebelnjaka lahko odvrne.

Naj pred je treba vediti, od kod sovražnik pride; vé čebelar to, potem mu je že veliko ložej nevarnost odvrniti. Vé čebelar, da napaden panj ima matico in je sicer vse v redu, naj mu žrelice primaši, da zamorejo le posamesne vun in noter, ter panju boj polajša, preden sam sovražnika zasleduje. Primaši pa se žrelice naj boljše s koščekom čebule ali česnom, al tudi le s pelinom. Tudi ne škoduje, če se s kako smrdljivo rečjo, n. pr. z borovem oljem pred žrelicem polije. To za prvo silo zadostuje. Da hitro zveš, ali je tat v tvojem čebelnjaku ali v sosedovem, potresi pri žrelicu čakajoče razbojnike s pepelom in poglej, kam pepeleni gredó. So ropnice v lastnem čebelnjaku, je treba tudi roparski panj primašiti. Če jih pa ni, poglej pri sosedovih čebelnjakih in kjer jih najdeš, opomni soseda, da tudi on svoje stori, da se rop zabrani, ter tako škodo od svojega in bližnjega čebelnjaka odvrne — večji delj namreč imata obedva škodo. Napadeni panj zamoreš še bolj tako-le zabraniti: Vzemi ilovke in palčico (štirivogalno ali okroglo, vse eno) kakega pol palca debelo, vtakni palčico v žrelice in pritisni čez ilovke kaka dva palca na dolgo; potegni palčico vun, pritakni jo k ilovnati luknjici počez, da z luknjico naredi stegnjeni-topi kot, pritisni spet čez palčico nekaj ilovke, ter potegni palčico vun. Tako dobi panj slepo žrelico; domače že pridejo vun in noter, nepoštene ptujike pa to zeló osupne. Nekaj jih odganja tudi zopern duh in tako dostikrat od svojega nepoštenega dela odjenjajo.

Naj boljše pa je ropnice odgnati, napaden panj pa v kaki temán, hladen kraj čez dan postaviti in drugi dan v kak oddaljen čebeljak prenesti. Z brezmatičnim panjem pa tudi tega dela nikar ne poskušaj, ampak deni ga čez dan v klet in potem ga z drugim panjem združi, ali pa matico preskrbi in ga v kake pol ure oddaljen čebeljak deni.

Naj omenim še nekatere pomočke ropanje zabraniti, ki se sem ter tje večkrat slišijo, pa le malo in za kratko časa, ali pa nič ne pomagajo. Tako se n. pr. svetuje, med satovje ropajočega panja žaganja, otrobov ali drugih plev stresti, da dobijo čebele doma delo, ter ropati nimajo časa. Pa to večji del ne pomaga; čebele pač posnažijo po svojem panju, ropanja pa ne opustijo. Drugi svetujejo s kako šibico polno satovje prebosti, da imajo ropnice domá kaj lizati in pospravljati. Pa tudi to ne pomaga; čebele pač méd posrkajo; pa namesti prebodene luknjice pospraviti, ter méd nazaj znesti, ga samé povžijejo, se pijane pred čebeljakom en čas spreletavajo in potem še s hujšim napadom ropanje ponovijo. Spet drugi svetujejo ropnice pridno z vodo polivati, ter bodo odletele. Da — odletele bodo, pa še prav mudilo se jim bo; pa naj se le posušijo, pridejo gotovo spet nazaj in z njimi še več drugih. Zadnjič se svetuje, ropnice poloviti in pokončati, kar se zgodi, če se namesto napadenega panja prazen panj dene in z medom namaže. Ta pomoček bi bil dostikrat neusmiljen, oziroma tudi neumen. Če so ropnice iz lastnega čebelnjaka, bi bilo gotovo neumno jih loviti in moriti; tako bi čebelar le sam sebi škodo delal. Če so pa ropnice sosedove, je sosed pri vsem tem nedolžen, tedaj bi bilo neusmiljeno mu škodo delati. Znabiti bi se to le smelo takrat izgovarjati, ko bi bil sosed opomnjen, pa bi ne hotel svojega storiti, da bi se rop zabranil. Tudi oziroma čebel je tako pokončavanje neusmiljeno. Naturni nagoni niso greh; človek, pametno-duhovna stvar,

ga lahko brzda in smemo to od njega tirjati, kedar je zoper kako npravno postavo ali komu v škodo; žival — čebela pa tega ne more. Tedaj za čemu jo moriti? Li sosedovega vola, kravo brž vbijemo, če na našo njivo ali travnik stopi, ter kaj škode naredi? Le rajši paziti in svoje storiti. Umen čebelar posebno o času večje nevarnosti obilniši čuje. Takih časi so posebno spomlad, kadar je lepo vreme in vendar čebelam paše primanjkuje; potem v jeseni, kedar paša pojenjuje in kedar koli kako nenavadno vreme čebele od paše zadržuje. O takih časih čebelar le dobro pazi! Leta kak panj o nenavadnem času: zjutraj prezgodaj, ko so drugi še vsi pri pokoju, ali zvečer, ko se že mračí, je skoraj gotovo znamenje, da sam ropa ali pa bo ropan. Če sam ropa, čebele dohajajo v panj bolj site in debele, kakor so tiste, ktere odhajajo; bo pa oropan, prihajajo čebele bolj tanke in lačne, odhajajo pa site debelejše.

Takó umen čebelar na vse pazi; škodo odvráčuje, kolikor je v njegovi moči; škode pa nikomur ne dela, ne po nevednosti, ne po hudobni volji, ter tudi neumnih vraž ne pase.

Prezračenje in — čebeljak.

K članku poprejšnjega lista: „Je prezračenje potrebno — kakošno bodi?“ tu še sledeče dostavljamo: Že pri postavljanju čebelnjaka se mora na prezračenje ozir imeti, ker gotovo ni vse eno, ali stoji čebeljak proti jutru ali proti večeru; na solncu ali v senci. Kedar si čebela sama stanovanje išče, si ga poišče vselej v temnem, senčnatem logu; le človek ji mnogokrat odloči ali v svojeglavnosti, ali lakomnosti ali nevednosti kraje, kteri čebeli za njeno delovanje niso primerni. Je tedaj čebeljak vročim poldanskim solnčnim žarkom izpostavljen, nastane v panju vročina, ktera čebele sili ga zapustiti. In res se dostikrat vidi, da čebele gredo ven, se vsedejo po skončnici, kakor bi hotle same senco delati. Da takrat ne nosijo sploh, ampak le še sem ter tje ktera, vé sicer vsak čebelar, pa znabiti malokteri vé zakaj. Tedaj ne postavljaj čebelnjaka proti poldnevu in tudi ne proti solnčnem zahodu; zaradi vročine je tu prezračenje slabo, ali pa tudi nemogoče. Vse drugače je v senčnem kraju; tu je prezračenje hladivno in okrepcavno. Če tudi znabiti čebele vsaki dan tako zelo ne letajo in ne norijo, pa toliko bolj pridno delajo.

Zunaj pri nabiranji strdí in obnožja se čebela za vročino ne zmeni, v panju pa mora vročina — bolj prav toplota — svojo mero imeti, sicer čebele v delovanji zadržuje ter jim je dostikrat škodljiva. Za zimo in zgodnjo hladno spomlad je napačna lega čebelnjaka posebno škodljiva. Če tudi je še merzlo, znabiti zmrzuje in je sneg, topli poldanski solnčni žarki čebele zbudijo, ter goljufajo, da izletijo ter okrcijo in zmrznejo. Glej ljubi čebelar! na koliko reči je treba paziti že pri postavljanju čebelnjaka. Ni ne vse eno kjer stoji, ali kakor stoji; zakaj pri postavljanji hiše premišljuješ, kam boš čelo obrnil in kako ti bo za vse bolj ugodno? Glej tudi pri postavljanji čebelnjaka, ne glej, kje je koščeka zemlje manj škoda, ali kje bolj v kraju ali celó kje je do zdaj stal, ampak glej, kje bo čebelam za delovanje bolj ugodno, ker njim ugodno je tudi tvoj dobiček.

Bivanje čebele.

Čebela, vsem znana podoba delavnosti in varčnosti, živi zelo povsod, kjer živi človek; le v posebno mrzlih ledenih krajih ne. Posebno Evropejca spremlja, kamor gré. V poslednjih časih se veliko Evropejcev preseljuje v Ameriko iz raznih vzrokov, katerih tu ne bomo pretehtovali; le opomniti hočemo, da tudi čez morje je čebela izseljence spremljevala. Gotovo je, da ne v Ameriki ne v Avstraliji medunosne čebele niso poznali, dokler jo niso Evropejci tje zanesli. Pač je zdaj naša čebela tam tako razširjena, da marsikteri trdijo, da je pridna živalica tam domača; pa — da vse druge dokaze opustimo — gotovo je, da ko je John Elliot sv. pismo prestavljal v jezik rojenih Amerikancev, ni mogel z domačo besedo imenovati niti medú niti voska, ker za neznano reč tudi besedi niso imeli. Tudi vemo, da kmalo po prvih naseljencih, kateri so čebelo seboj prinesli, divjaki čebele niso drugačje imenovali, kakor „muho belega moža“. To nam kaže in spričuje, da čebele pred tam ni bilo; še le beli mož — Evropejec — jo je seboj prinesel.

In res nam zgodovina pové, kako se je s človekom čebela naprej pomikala od izhodno-juga proti zahodu in severju. Najpred jo najdemo l. 1763 v Floridi — zanesli so jo tje Angleži —; potem l. 1780 v Kentuki; l. 1793 v New-Yorku. Od tod je čebela hitrejši naprej šla, kot človek, ter njegov prihod tako rekoč nazanovala. Prikazala se je namreč l. 1797 v zahodnih krajih Misisipi-ja ter je prišla v 14 letih do zgornjega Misuri-ja 600 angleških milj dalječ.

Čebela se je v Ameriki silno naglo pomnoževala, pa — ne dá se tajiti tudi podivjačila. Naj brž so bili tega neštevilni, starodavni boršti in gojzdi krivi; je pa tudi gotovo, da ima čebela posebno nagajenje do svojega prvotnega panja — duple. Naj brž je bila čebela o ravno tem času zanešena po Špancih v Mehiko. Veliko pozneje pa je prišla čebela v južno Ameriko tako n. pr. l. 1845 iz Portugalije v Brazilijo. Kako naglo se je tu čebela pomnoževala, povemo le en izgled. L. 1853 sta prišla iz Nemškega dva panja v Rio grande. Že precej prvo leto sta se ta dva panja pomnožila na 28; od 23 čez zimo puščenih panjev jih je bilo drugo leto 377 panjev. Kaj ne kaki blagoslov božji!

Kakor v Braziliji, tako se nahaja čebela skoraj v vseh drugih južnih deželah Amerike n. pr. v Venezuoli, Uragvaji, Chili i. t. d.

V vseh teh deželah se nahaja le črnkasta, severna ali nemška čebela, ktera se tam tudi nič spremenila ni. Če pogledamo po svetu, kje se to čebelno pleme nahaja, se moramo le čuditi, kako se vsakemu kraju privadi, bodi-si na izhodu ali zahodu, jugu ali severju. Najdemo pa to pleme po celi severni in srednji Evropi, v Franciji, Španiji, na Portugalskem, Laškem, po Grškem in Ruskem. Potem v mali Aziji, Algeriji in Gvineji. Le v izhodnji Indiji se ni mogla vdomačiti. Tamošnje domačinke (apis dorsata, indica in socialis) se niso dale pregnati in evropejska čebela ne napreduje v Indiji, naj so si tudi nekteri čebelarji še toliko prizadevali.

Br. H. B.

Cebelarsko poročilo iz Ribniške okolice.

J. Nosan.

Že ko deček pri 13 letih sem imel naj večje veselje s čebelami. L. 1852 sem bil posestnik prvega panja. Darovana sta mi bila namreč dva roja. Bila sta slaba, da sem ju mogel precej pitati. Pri vsi skrbi vendar drugo leto nisem dobil več kakor en roj. L. 1854 mi je eden odmrl, tedaj čez dve leti sem imel še vedno le dva panja. Slab pridelek! Pa obupal nisem, da-si tudi to leto nisem dobil roja. L. 1855 sem pa dobil štiri lepe roje in od zdaj zanaprej so se mi čebele množile, da sem imel obilno veselja, pa tudi precej dobička zraven.

Da ne bom predolgo bralce mučil, le dostavim, da l. 1862 sem imel 14 dobrih panjev čez zimo in spomlad potem 32 lepih rojev in sicer prvega že 7. maja, dasi pri nas še le konec maja navadno čebele rojijo. Opazoval sem čebele rad in zraven največje veselje imel. Dostikrat se mi je dozdevalo, da ravno naj večje, lepše in rumene matice so zalegale naj več trotov, ter se mi tisti panjevi niso prav dobro sponašali; sam po sebi sem jih imenoval „trotovne matice“ (treba je tū starost vedeti; naj brž so bile vaše stare matice! — Vred.) Od l. 1862 sem prezimoval navadno 50—60 panjev. Tū v naši okolici moramo čebele v pašo prenašat ali prepeljavat. Navadno gredo z njimi v Trebenj, St. Vid in Dobropolje o ajdovem cvetju. Zdaj imam 150 panjev, ki mi dajo dosti dela. Dzirzonovih panjev je tū še malo. Jaz bom precej to leto začel delovanje z dzirzonovci; kako se mi bo sponašalo, vam poročam drugikrat. *)

Poročilo iz okolice Prage na Českem.

J. Blaha.

Pred štirimi leti mi je daroval moj tast čebelni roj v navadnem panju. Po napeljevanji tukajšnjega umnega čebelarja sem ga v Dzirzonov pol stoječi panj predejal. Čujte koliko dobička dá le en panj, če je sreča in letina za čebele. L. 1871 mi panj ni rojil, dobil sem pa iz njega 48 funtov medú in $3\frac{1}{2}$ funte voska. L. 1872 je bila spomlad posebno ugodna in v mojem vrtu obilno kosmatega grojzdiča in lešče, dobil sem 19. maja lep prvi roj. V jeseni tega leta sem dobil iz starega panja 67 funtov medú $1\frac{1}{2}$ voska, od roja pa 12 funtov medú.

L. 1873 sta oba panja prav dobro prezinila in 14. aprila sem staremu vzel še 18 funtov medú; 19. maja 22 funtov medú in 24. junija 26 funtov in 1. avgusta 24 funtov medú, tedaj v enem letu iz enega 90 funtov medú, in vrh

*) Vsa taka poročila so nam prav všeč, upamo, da tudi drugim udom; ker kažejo, da reč ljudi zanimiva, ter jim je mar za napredek. Če kateremu ne gré precej po volji, ali znabiti tudi sam kaj zakrivi, nič ne dene — errando discimus, pregrešek nas še le spametova — mnogokrat nas en pregrešek več uči, kakor deset vodil na papirju.

tega še lep roj 21. maja! Roj mi ni dal veliko medú, pač pa dva roja. Od vaših Kranjskih čebel sem ohranil štiri roje.

Po takem začetku sem naglo postal iskren čebelar. Drugo leto mislim nov čebelnjak postaviti, ter čebelariti na tanko po novejših skušnjah. Imamo pa v okolici mnogo lipovega drevja, bele detelje in pol ure od tod lepo smrečino; tudi se seje nekoliko ogršice in bivca.

Čebelarstvo srednjega veka.

(Dalje.)

Méd se pa ni rabil le sam kot jéd, ali za medico kot pijačo, ampak dotični obrtniki so vedili tudi marsikaj družega z medom pripravljati. Norimberška medéna potica, poprnjak ali mali kruhek je stoletja veljal kot naj boljši.

Od čebelarstva pa nimamo le medú, ampak tudi vosek. Kakor marsiktera današnja pijača, tako je bila neznana v tistih časih tudi marsiktera dandanašnja svečava. Kot svečava je vosek zelo slovil; kakor zdaj plin in kamnje olje, tako je takrat vosek razsvitljeval cerkve, dvorane velikašev in premožniših mestjanov sploh. Dostikrat se je z voščeno svečavo tako potratno ravnalo, da so nekatere gosposke prepovedovale pretirano zapravljalnost; tako n. pr. je Marzejska bila prepovedala hoditi po nevesto z voščenimi baklami.

Altarje kat. cerkvá je pri vsaki veči svečanosti stotine voščenih sveč razsvetljevalo, kar je marsiktere nevernike nagnilo k kat. cerkvi. pristopiti. Cerkve so se razsvitljevale po premožnosti cerkvá ali radodarnosti kristjanov brez vseh ovir.*)

Tudi za pisavo so se voska posluževali mnogo stoletij. Še dandanašnje se dobivajo voščene tablice, na ktere se lahko piše n. pr. na Vratislavskem vseučilišču jih razdaja prof. Alvin Šulc.

Kot pečati očitnih in drugih pisem dolgo niso družega poznali, kakor vosek. Raznim stanovom je bilo celó zapovedano, kake barve naj se pri pečenju poslužujejo.

Raba voska pri ozdravljevanji je starodavna; za razne obliže se še dandanašnji potrebuje.

Méd in vosek so mnogokrat celó rabili — kdo bi mislil — za kaznovanje hudodelnikov. Se vé da medú jim na kos kruha niso namazali, ampak pač pa so jih po celem telesu z njim namazali, na vroče solnce postavili, da jih je mnogi mrčes mučil dostikrat do — smrti. Včasih so jih po namazanji z medom po perji in drugi šari valjali, in jih v očitno zasramovanje sem ter tje po mestu prepeljavali. Enako so mogli nekteri hudodelniki v povoščeni srajci po plamteči grmadi iti, ter jim je bila srajca tù in tam še prižgana. Je bil hudodelnik

*) Liberalizem o časih cesarja Jožefa se je začel tudi v to vtikati, ter zapovedovati, kdaj in kje naj gori dve, štiri ali šest sveč. Bog zna, če nam dandanašnji liberalizem skoraj ne preskrbi drugega natisa teh postav!

kaj ranjen, je veljalo za znamenje krivde. S povoščeno ruto so ovezali roke hudodelnikom, kateri so bili obsojeni, razbeljeno železo z golo roko nositi, ter so ruto zapečatili, da so pozneje rokó ogledovali (glej Menzels Bienenrecht des Mittelalters).

Dandanašnji se v marsikterih rečeh manj voska potrebuje, v družih pa nasproti več. Da je mnogo raznih voščenih fabriških izdelkov: zagrinjal, preprog i. t. d., vé vsaki. Zato se ves čebelni pridelek bodi-si méd ali vosek še zmiraj lahko spečá; le škoda, da se ga več privažva, kakor izvažva, če ravno imamo toliko medunosnih cvetlic in rastlin; al — ne vlade, ne vladarji se za čebelarstvo več ne zmenijo, zato je tudi brez varstva in postave samo sebi prepuščeno. Le nekteri iskreni čebeloljubi ga še po moči gojijo, ter ga popolnega propada varujejo.

Družbena naznanila.

Začeniš 1. julija t. l. bo prejemale naš društveni list tudi društvo v povzdigo čebelarstva na Štajerskem v Gradcu, kot svoj društveni čebelarski list, ter je dotična pogodba že sklenjena.

Da željam mnogih čebelarjev vstrezamo, naznanujemo, da se je osnovala vedna razstava raznih panjev in vsega družega potrebnega čebelarskega orodja, katero zna vsak pri vredništvu ogledati, kedar ga je volja.

Pri vodstvu Kranjskega čebelarskega društva (Smerek p. Pösendorf) se dobiya razno čeb. orodje in sicer: Trotovník po 1 gld. 10 kr.; satne vilice po 85 kr.; pripravó roje loviti in sicer: a) iz veje od dalječ, da ni treba na drevo plezati po 2 gld. 10 kr.; b) naravnost iz žrelíce po 1 gld. 70 kr.; koritica ali tudi skledice za pitati, po 20 kr.; kositarska brizgalnica po 2 gld. 25 kr.; kadilnik po 1 gld. 60 kr.; razne pipe za kaditi po 1 gld. 50 kr.; razne obraznice ali krinke: amerikanska dratena podolgasta okrogla obraznica po 1 gld. 60 kr.; dratena obraznica po 1 gld. in polobraznice le za oči in nos po 65 kr.; obraznica s telesnikom in rokavi po 2 gld. 75 kr.; razni noži za spodrezovati, snažiti i. t. d. po 50 in 60 kr.; strgalica po 45 kr.; 100 palčie ali deščie za romčeke ali satnike po 1 gld.; nova ali mēterna mera po 35 kr.; rastlinjak ali herbarij s 100 do 200 posušenimi medunosnimi rastlinami po 7—15 gld. spuntna žagica in spuntni obličé po 1 gld. 25 kr.

Listnica vredništva:

G. J. M. v Kl. Prvo polovico naročila opravili; za drugo polovico blagovolite malo potrpeti, ker zdaj ni mogoče.

G. L. F. v L. Poslano prejeli; naročilo se bode izvršilo. Zarad prašanja: no, vi si ne upate, vam tudi ne svetujemo.

G. K. S. na St. Dobro ste nas ošteli, in kakor mislite po vsi pravici, pa dragi! zmotili ste se, ter storili po krivici. Jaz sem si še lansko leto, kolikor moč prizadeval od našega čebelarja Janže-ta kaj več in zanesljivega pozvediti, ter sem popraševal ustmeno in pismeno, kjer sem le upal črtico zvediti, pa zastonj — še zdaj nimam nič gotovega. Tedaj vse prijatle čebelarstva prosimo, nam blagovoljno naznaniti, kar kdo od Janže-ta vé; z vsako črtico nam bo vstreženo.

Ódgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo.“

Tisk Blaznikov v Ljubljani.